EDUSCHOOL
ACADEMIC RESEARCH & PUBLISHERS

INTERNATIONAL JOURNAL OF INDIAN LANGUAGE RESEARCH STUDIES (IJILRS)

(Open Access, Double-Blind Peer Reviewed Journal)

ISSN Online: 3108-1797 ISSN Print: 3139- 3799

சங்க இலக்கிய மீட்டுருவாக்கமும் தமிழ் மறுமலர்ச்சியும்: அச்சுப் பண்பாடு, பதிப்பு முயற்சிகள், மொழி அடையாளம்

Jeetenthrin.N

Assistant Professor, Department of Tamil, Government College Kariavattom, Thiruvananthapuram.

Article information

Received: 22nd June 2026
Received in revised form: 14th July 2026
Accepted: 7th August 2026
Available online: 25th September

Volume: 2
Issue: 3
DOI: https://doi.org/10.63090/IJILRS/3108.1797.0026

Abstract

This paper examines the passage of Sangam literature from palm-leaf manuscript to print in the late nineteenth and early twentieth centuries as a major instrument of cultural awakening in Tamil society. The editorial labours of Arumuga Navalar, C. W. Damodaram Pillai, and U. V. Swaminatha Iyer brought the Eight Anthologies, the Ten Long Poems, the Tolkappiyam, and the epics to a general readership. Drawing on the frameworks of print capitalism, language devotion, and the transformation of literary culture under colonialism, the study analyses how these editions produced a new historical consciousness of the antiquity, distinctiveness, and secular heritage of Tamil. It traces the background of missionary presses, the College of Fort St George, and the scholarly tradition of the Saiva monasteries, and follows the consequences through the veneration of Tamilttay, the Pure Tamil movement, and Dravidian politics. It also evaluates recent criticism of the idea of 'rediscovery', the limitations of the editorial enterprise, and its relevance in the digital age, arguing that the printing of the classics was not merely a philological achievement but a foundational event in the making of modern Tamil identity.

சுருக்கம்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் சங்க இலக்கியங்கள் ஓலைச்சுவடிகளிலிருந்து அச்சுக்கு வந்த நிகழ்வை, தமிழ்ச் சமூகத்தின் பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சியின் முக்கியக் கருவியாக இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது. ஆறுமுக நாவலர், சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை, உ. வே. சாமிநாதையர் ஆகியோரின் பதிப்பு முயற்சிகள் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, தொல்காப்பியம், காப்பியங்கள் ஆகியவற்றைப் பொது வாசகர்களிடம் கொண்டு சேர்த்தன. அச்சு முதலாளித்துவம், மொழிப்பற்று, காலனியக் கால இலக்கியப் பண்பாட்டு மாற்றம் ஆகிய கோட்பாட்டுச் சட்டகங்களைப் பயன்படுத்தி, இப்பதிப்புகள் தமிழின் தொன்மை, தனித்தன்மை, சமயச் சார்பற்ற மரபு பற்றிய புதிய வரலாற்றுணர்வை எவ்வாறு உருவாக்கின என்பதை இவ்வாய்வு பகுப்பாய்வு செய்கிறது. மிஷனரி அச்சகங்கள், புனித ஜார்ஜ் கோட்டைக் கல்லூரி, மடங்களின் புலமை மரபு என்னும் பின்னணியிலிருந்து தொடங்கி, தமிழ்த்தாய் வழிபாடு, தனித்தமிழ் இயக்கம், திராவிட அரசியல் வரையிலான தொடர்ச்சியை இது விளக்குகிறது. ‘மீட்டுருவாக்கம்’ என்ற கருத்தாக்கத்தின் மீதான அண்மைக்கால விமர்சனங்களையும், இம்முயற்சிகளின் வரம்புகளையும், எண்ணிம யுகத்தில் அவற்றின் பொருத்தத்தையும் இது மதிப்பிடுகிறது.

Keywords: - சங்க இலக்கியம், பதிப்பு வரலாறு, உ. வே. சாமிநாதையர், சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை, அச்சுப் பண்பாடு, தமிழ் மறுமலர்ச்சி, மொழிப்பற்று, திராவிட இயக்கம்.

1. முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பத்தாண்டுகள் ஒரு திருப்புமுனைக் காலம். ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுப் பழமையுடையனவாகக் கருதப்படும் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்கள் இக்காலத்தில்தான் ஓலைச்சுவடிகளிலிருந்து அச்சு நூல்களாக வெளிவந்தன.[1,2] அதுவரை ஒரு சில புலவர்களுக்கு மட்டுமே அறிமுகமாயிருந்த இந்நூல்கள், அச்சின் வழியாகப் பொது வாசகர்களைச் சென்றடைந்தன.

இப்பதிப்புகள் வெறும் நூல் வெளியீடுகளாக மட்டும் அமையவில்லை. தமிழ் மொழியின் தொன்மை, அதன் தனித்தன்மை, தமிழர் வரலாறு ஆகியவை குறித்துத் தமிழ்ச் சமூகம் தன்னைப் பற்றித் தானே சிந்தித்த களமாக அவை மாறின. மொழியை மையமாகக் கொண்ட ஒரு புதிய அடையாள உணர்வின் தோற்றத்தில் இப்பதிப்புகளுக்கு முக்கியப் பங்குண்டு.[4]

இந்தியாவின் பிற மொழிகளிலும் காலனியக் காலத்தில் அச்சு, உரைநடை, புதிய இலக்கிய வடிவங்கள் ஆகியவை வளர்ந்தன. ஆயினும், தொல்பழங்கால இலக்கியத் தொகுதி ஒன்று அச்சில் மீண்டும் அறிமுகமாகி, அது ஒரு சமூகத்தின் அரசியல், பண்பாட்டு இயக்கங்களுக்கு அடித்தளமானது தமிழ்ச் சூழலின் தனிச்சிறப்பாகும்.[1,4]

சங்க இலக்கியப் பதிப்பு முயற்சிகளின் வரலாற்றுப் பின்னணி, முக்கியப் பதிப்பாசிரியர்களின் பங்களிப்பு, அப்பதிப்புகள் உருவாக்கிய புதிய வரலாற்றுணர்வு, மொழி அடையாள அரசியலுடனான தொடர்பு, வரம்புகள், சமகாலப் பொருத்தம் ஆகியவற்றை முழுமையாகப் பகுப்பாய்வு செய்வதே இக்கட்டுரையின் முதன்மை நோக்கமாகும்.

2. ஆய்வின் எல்லையும் முறையும்

இக்கட்டுரை விளக்கமுறை, பகுப்பாய்வுமுறை ஆகியவற்றைப் பின்பற்றுகிறது. பதிப்பு வரலாறு, அச்சுப் பண்பாடு, மொழி அரசியல், இலக்கிய வரலாறு ஆகிய துறைகளில் வெளிவந்துள்ள ஆய்வு நூல்கள் இதன் முதன்மைச் சான்றுகளாகும்.[2,5,8]

மூன்று வினாக்களை இவ்வாய்வு மையப்படுத்துகிறது. முதலாவது, சங்க இலக்கியங்கள் அச்சுக்கு வருவதற்கு எத்தகைய நிறுவன, தொழில்நுட்ப, புலமைச் சூழல் வழிவகுத்தது? இரண்டாவது, பதிப்பாசிரியர்கள் எத்தகைய முறைகளைப் பின்பற்றினர், எத்தகைய இடர்களை எதிர்கொண்டனர்? மூன்றாவது, அச்சில் வந்த சங்க இலக்கியம் தமிழ் அடையாள உருவாக்கத்தில் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டது, அப்பயன்பாட்டின் வரம்புகள் யாவை?

கால எல்லையாக, தமிழில் முதல் அச்சு நூல் தோன்றிய பதினாறாம் நூற்றாண்டு முதல் தமிழ் செம்மொழியாக அறிவிக்கப்பட்ட இருபத்தோராம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரையிலான காலம் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் 1860 முதல் 1940 வரையிலான பதிப்புக் காலமே ஆய்வின் மையம்.

3. கோட்பாட்டுச் சட்டகம்

இந்நிகழ்வைப் புரிந்துகொள்ள மூன்று கோட்பாட்டு அணுகுமுறைகள் பயன்படுகின்றன. பெனடிக்ட் ஆண்டர்சனின் அச்சு முதலாளித்துவம் (Print Capitalism) என்னும் கருத்தாக்கம், அச்சு நூல்களும் இதழ்களும் ஒரே மொழியில் வாசிக்கும் மக்களிடையே ஒரு பொதுவான, கற்பனை செய்யப்பட்ட சமூக உணர்வை எவ்வாறு உருவாக்குகின்றன என்பதை விளக்குகிறது.[3] அச்சில் நிலைபெற்ற மொழி,

தொன்மையின் தோற்றத்தையும் நிலைத்தன்மையையும் பெறுகிறது என்ற அவரது கருத்து இங்குப் பொருந்துகிறது.

சுமதி ராமசாமியின் மொழிப்பற்று (Language Devotion) என்னும் கருத்தாக்கம், தமிழ் மொழி ஒரு தெய்வமாகவும் தாயாகவும் கன்னியாகவும் உருவகிக்கப்பட்டு, பற்றுக்கும் தியாகத்துக்கும் உரிய பொருளாக மாறிய வரலாற்றை ஆராய்கிறது. மேலைநாட்டுத் தேசியவாதக் கோட்பாடுகளால் மட்டும் இதனை விளக்க முடியாது என்பது அவரது வாதம்.[4]

சாஷா எபெலிங், ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி ஆகியோரின் ஆய்வுகள், காலனியச் சூழலில் தமிழ் இலக்கியப் பண்பாடு அடைந்த மாற்றத்தை விளக்குகின்றன. மன்னர்கள், ஜமீன்தார்கள், மடங்கள் ஆகியோரின் புரவலர் முறையிலிருந்து, வாசகர் சந்தையை நம்பிய அச்சுப் பண்பாட்டுக்கு இலக்கிய உற்பத்தி நகர்ந்ததை இவர்கள் ஆவணப்படுத்தியுள்ளனர்.[2,7]

இவற்றுடன், வி. ராஜேஷ் முன்வைக்கும் ஒரு விமர்சனப் பார்வையும் கவனத்திற்குரியது. செவ்வியல் இலக்கியம் முற்றிலும் மறக்கப்பட்டுப் பின்னர் 'கண்டுபிடிக்கப்பட்டது' என்ற பொதுவான கதையாடலை அவர் கேள்விக்குட்படுத்துகிறார்.[8] இக்கட்டுரையின் பிற்பகுதியில் இவ்விமர்சனம் விரிவாகப் பேசப்படுகிறது.

4. வரலாற்றுப் பின்னணி: ஓலையிலிருந்து அச்சுக்கு

அச்சுக்கு முந்தைய காலத்தில் தமிழ் நூல்கள் பனையோலைச் சுவடிகளில் எழுதப்பட்டு, படியெடுத்தல் வழியாகத் தலைமுறை தலைமுறையாகக் கடத்தப்பட்டன. ஓலையின் ஆயுள் குறைவு என்பதால், தொடர்ந்து படியெடுக்கப்படாத நூல்கள் அழியும் நிலையில் இருந்தன. கற்பித்தல் பெரும்பாலும் வாய்மொழியாகவும் மனப்பாடமாகவும் நடைபெற்றது.[2,7]

பதினெட்டு, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் புலவர்களிடையே பெருவழக்கில் இருந்தவை பெரும்பாலும் சமய இலக்கியங்கள், புராணங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், நீதி நூல்கள் ஆகியனவாகும். சங்க நூல்களும் சமண, பௌத்தக் காப்பியங்களும் அக்காலப் பாடத்திட்டத்தின் மையத்தில் இடம்பெறவில்லை.[1,12] உரையாசிரியர்களின் மேற்கோள்கள் வழியாக அவற்றின் பெயர்கள் அறியப்பட்டிருந்தாலும், முழு நூல்களைப் பயின்றோர் மிகச் சிலரே.

இத்தகைய சூழலில், அச்சு என்னும் புதிய தொழில்நுட்பமும், காலனிய ஆட்சி உருவாக்கிய புதிய கல்வி நிறுவனங்களும், ஆங்கிலக் கல்வி பெற்ற புதிய நடுத்தர வர்க்கமும் ஒன்றிணைந்தபோது, பழந்தமிழ் நூல்களை அச்சிடுவதற்கான தேவையும் வாய்ப்பும் உருவாயின.[2]

5. மிஷனரிகளும் தொடக்ககால அச்சும்

இந்திய மொழிகளில் முதன்முதலில் அச்சேறிய மொழி தமிழ் ஆகும். பதினாறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் போர்த்துக்கீசிய மிஷனரிகள் தமிழில் கிறித்தவ சமய நூல்களை அச்சிட்டனர்.[2,5] பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தரங்கம்பாடியில் புரட்டஸ்தாந்து மிஷனரிகள் நிறுவிய அச்சகம் விவிலிய மொழிபெயர்ப்பையும் பிற நூல்களையும் வெளியிட்டது.[5]

ஏறத்தாழ இரண்டரை நூற்றாண்டுக் காலம் தமிழ் அச்சு பெரும்பாலும் மிஷனரிகளின், காலனிய அரசின் கைகளிலேயே இருந்தது. 1835ஆம் ஆண்டில் அச்சகங்கள் மீதான கட்டுப்பாடுகள் தளர்த்தப்பட்ட பின்னரே இந்தியர்கள் பரவலாக அச்சகங்களை நிறுவ முடிந்தது. அதன் பின்னர் சென்னையில் தமிழ்ப் புலவர்கள் நடத்திய அச்சகங்கள் பெருகின.[5]

மிஷனரிகளின் சமயப் பரப்புரைக்கு எதிர்வினையாகவே உள்ளூர்ப் புலவர்கள் அச்சைக் கையிலெடுத்தனர் என்பதை ஸ்டூவர்ட் பிளாக்பர்ன் காட்டுகிறார். அச்சின்

விளைவுகளைக் காட்டிலும் அதன் பயன்பாடுகளை ஆராய வேண்டும் என்பது அவரது அணுகுமுறை.[5] சமய விவாதத்திற்காகத் தொடங்கிய அச்சுப் பயன்பாடு, பின்னர் இலக்கியப் பதிப்புக்கு விரிந்தது.

6. புனித ஜார்ஜ் கோட்டைக் கல்லூரியும் திராவிட மொழிக்குடும்பக் கருத்தும்

1812இல் சென்னையில் நிறுவப்பட்ட புனித ஜார்ஜ் கோட்டைக் கல்லூரி, ஆங்கிலேய அலுவலர்களுக்குத் தென்னிந்திய மொழிகளைக் கற்பிப்பதற்காக உருவானது. அங்கு ஆங்கிலேய அறிஞர்களும் தமிழ், தெலுங்குப் புலவர்களும் இணைந்து பணியாற்றினர்; இலக்கண நூல்களும் பாட நூல்களும் அச்சிடப்பட்டன.[6]

சென்னை ஆட்சியராக இருந்த எஃப். டபிள்யூ. எல்லிஸ், தென்னிந்திய மொழிகள் ஒன்றோடொன்று உறவுடையவை என்றும் அவை சமஸ்கிருதத்திலிருந்து தோன்றியவை அல்ல என்றும் 1816இல் நிறுவினார். தாமஸ் டிரவுட்மன் இதனைத் ‘திராவிடச் சான்று’ என்று அழைக்கிறார். இந்திய இலக்கண மரபும் ஐரோப்பிய மொழியியல் ஆர்வமும் சந்தித்ததன் விளைவே இக்கண்டுபிடிப்பு என்பது அவரது வாதம்.[6]

1856இல் ராபர்ட் கால்டுவெல் வெளியிட்ட ஒப்பிலக்கண நூல் இக்கருத்தை விரிவுபடுத்தி, ‘திராவிடம்’ என்ற சொல்லைப் பரவலாக்கியது. தமிழ் ஒரு தனி மொழிக்குடும்பத்தின் மூத்த உறுப்பினர் என்ற இக்கருத்து, பின்னர் அச்சில் வந்த சங்க இலக்கியத்துடன் இணைந்தபோது வலிமையான அடையாள அரசியலுக்கு அடித்தளமாயிற்று.[6,9]

7. மடங்களும் மரபுவழிப் புலமையும்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ப் புலமையின் முக்கிய மையங்களாகத் திருவாவடுதுறை, தருமபுரம் போன்ற சைவ ஆதீனங்கள் விளங்கின. புலவர்களுக்கு உறைவிடமும் உணவும் சுவடிகளும் வழங்கிய இம்மடங்கள், மரபுவழிக் கல்வியின் நிறுவனங்களாகச் செயல்பட்டன.[7]

இம்மரபின் மிகச் சிறந்த பிரதிநிதி திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை (1815-1876). ஏராளமான தலபுராணங்களையும் சிற்றிலக்கியங்களையும் இயற்றிய அவர், பல மாணவர்களை உருவாக்கினார். அவரது இலக்கிய உலகை எபெலிங் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்.[7] அவருடைய மாணவர்களில் தலைசிறந்தவரே உ. வே. சாமிநாதையர்.

மரபுவழிப் புலமையில் பெற்ற ஆழ்ந்த பயிற்சியே பின்னர் சங்க நூல்களின் கடினமான மொழியைப் புரிந்துகொள்ளவும் பதிப்பிக்கவும் உதவியது என்பது கவனிக்கத்தக்கது. மரபும் நவீனமும் இங்கு முரண்படவில்லை; ஒன்றையொன்று நிறைவு செய்தன.[2,7]

8. ஆறுமுக நாவலர்: பதிப்பும் உரைநடையும்

யாழ்ப்பாணத்து ஆறுமுக நாவலர் (1822-1879) தமிழ்ப் பதிப்புத் துறையின் முன்னோடிகளில் ஒருவர். மிஷனரிகளுடன் விவிலிய மொழிபெயர்ப்பில் பணியாற்றிய அனுபவம் பெற்ற அவர், பின்னர் சைவ சமயத்தைக் காக்கும் நோக்கில் அச்சைப் பயன்படுத்தினார். யாழ்ப்பாணத்திலும் சென்னையிலும் அச்சகங்களை நிறுவினார்.[1,5]

பிழையற்ற மூலபாடம், சந்தி பிரித்த எளிய வடிவம், நிறுத்தக்குறிகளின் பயன்பாடு ஆகியவை அவரது பதிப்புகளின் சிறப்புகள். பரிமேலழகர் உரையுடன் கூடிய திருக்குறள் உள்ளிட்ட பல நூல்களை அவர் பதிப்பித்தார். பெரியபுராணம் போன்ற நூல்களை எளிய உரைநடையில் எழுதி, நவீனத் தமிழ் உரைநடையின் வளர்ச்சிக்கும் பங்களித்தார்.[1,12]

நாவலரின் கவனம் பெரும்பாலும் சைவ சமய நூல்களிலும் இலக்கண நூல்களிலுமே இருந்தது. ஆயினும், பதிப்பு என்பது பொறுப்புமிக்க புலமைப் பணி என்ற தரத்தை அவர் நிறுவினார். அத்தரமே பின்வந்த பதிப்பாசிரியர்களுக்கு வழிகாட்டியது.[12]

9. சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை

யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை (1832-1901), சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தொடக்ககாலப் பட்டதாரிகளில் ஒருவர். அரசுப் பணியில் இருந்துகொண்டே பழந்தமிழ் நூல்களைத் தேடிப் பதிப்பிக்கும் பணியில் தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொண்டார்.[1,12]

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையர் உரையுடன் (1868), வீரசோழியம் (1881), இறையனார் அகப்பொருள் (1883), தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் (1885), கலித்தொகை (1887) ஆகியவை அவரது முக்கியப் பதிப்புகள். எட்டுத்தொகை நூல்களுள் முதலில் அச்சேறியது கலித்தொகையே.[12]

அழிந்துகொண்டிருக்கும் சுவடிகளைக் குறித்த அவரது பதிப்புரைகள் உருக்கமானவை. ஓலைகள் செல்லரித்தும் முறிந்தும் அழிவதையும், ஏடுகளைத் தேடி ஊர் ஊராக அலைந்ததையும், செல்வந்தர்களின் உதவியை வேண்டியதையும் அவை பதிவுசெய்கின்றன. பதிப்புப் பணியை ஒரு மீட்புப் பணியாக அவர் கருதினார்.[8,12]

10. உ. வே. சாமிநாதையர்

இம்முயற்சிகளின் மிக முக்கிய நாயகர் உ. வே. சாமிநாதையர் (1855-1942). திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தில் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையிடம் கல்வி கற்ற அவர், கும்பகோணம் அரசுக் கல்லூரியிலும் பின்னர் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியிலும் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றினார்.[1,2]

1880இல் கும்பகோணத்தில் சேலம் இராமசாமி முதலியாரைச் சந்தித்த நிகழ்வு அவரது வாழ்வின் திருப்புமுனை. தாம் கற்ற நூல்களைப் பட்டியலிட்ட சாமிநாதையரிடம், சீவகசிந்தாமணி போன்ற பழைய நூல்களைப் படித்ததுண்டா என்று முதலியார் வினவினார். அதுவரை அறியாத ஓர் இலக்கிய உலகம் இருப்பதை அவ்வினா அவருக்கு உணர்த்தியது என்று தம் தன்வரலாறான 'என் சரித்திர'த்தில் அவர் பதிவுசெய்கிறார்.[1,12]

சமணக் காப்பியமான சீவகசிந்தாமணியை 1887இல் பதிப்பித்த அவர், தொடர்ந்து பத்துப்பாட்டு (1889), சிலப்பதிகாரம் (1892), புறநானூறு (1894), மணிமேகலை (1898), ஐங்குறுநூறு (1903), பரிபாடல் (1918), குறுந்தொகை (1937) உள்ளிட்ட பல நூல்களை வெளியிட்டார்.[12] சைவ மரபில் வளர்ந்த ஒரு பிராமணப் புலவர், சமண, பௌத்த நூல்களை அவற்றின் சமயக் கலைச்சொற்களைக் கற்றறிந்து பதிப்பித்தது, புலமையின் சமயம் கடந்த தன்மைக்குச் சான்று.

ஏடு தேடி அவர் மேற்கொண்ட பயணங்கள் தமிழ்ப் பண்பாட்டு நினைவில் ஒரு தொன்மமாகவே நிலைத்துவிட்டன. ஆற்றில் விடப்பட்ட, நெருப்பில் இடப்பட்ட சுவடிகள் பற்றிய அவரது குறிப்புகள், ஓர் இலக்கிய மரபு அழிவின் விளிம்பிலிருந்து மீட்கப்பட்டது என்ற உணர்வை வாசகர்களிடம் ஆழப் பதித்தன.[2,8]

11. பதிப்பு முறையியல்

இப்பதிப்பாசிரியர்களின் பணி வெறும் படியெடுப்பு அன்று. ஒரே நூலின் பல சுவடிகளைத் தேடித் தொகுத்தல், பாட வேறுபாடுகளை ஒப்பிட்டுச் சிறந்த பாடத்தைத் தேர்தல், பிற பாடங்களை அடிக்குறிப்பில் தருதல் ஆகியவை அவர்களது அடிப்படை முறைகள்.[12]

சாமிநாதையரின் பதிப்புகள் விரிவான முன்னுரை, நூலாசிரியர் வரலாறு, அரும்பத அகராதி, பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி, ஒப்புமைப் பகுதிகள், பழைய உரையுடன் தம் குறிப்புரை ஆகியவற்றைக் கொண்டிருந்தன. ஒரு நூலைப்

புரிந்துகொள்ளத் தேவையான அனைத்துக் கருவிகளையும் வாசகருக்கு வழங்குவது அவரது நோக்கம்.[1,12]

பதிப்புக்கான பொருளாதார அடிப்படையும் கவனிக்கத்தக்கது. பழைய புரவலர் முறை தளர்ந்து, வாசகர் சந்தை இன்னும் முழுமையாக உருவாகாத இடைக்காலத்தில் இப்பதிப்புகள் வெளிவந்தன. ஜமீன்தார்கள், மடாதிபதிகள், செல்வந்தர்கள் ஆகியோரின் நன்கொடையும் முன்பதிவுக் கட்டண முறையும் இவற்றைத் தாங்கின என்பதை வேங்கடாசலபதி விளக்குகிறார்.[2]

12. முக்கியப் பதிப்புகள்

சங்க இலக்கியம், இலக்கணம், காப்பியங்கள் ஆகியவற்றின் முக்கிய முதற்பதிப்புகள் அட்டவணை 1இல் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.[12]

அட்டவணை 1 : செவ்வியல் தமிழ் நூல்களின் முக்கிய முதற்பதிப்புகள்

ஆண்டு	நூல்	பதிப்பாசிரியர்
1812	திருக்குறள் (மூலம்)	தொடக்ககால அச்சுப் பதிப்பு, சென்னை
1868	தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் (சேனாவரையம்)	சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை
1885	தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்	சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை
1887	கலித்தொகை	சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை
1887	சீவகசிந்தாமணி	உ. வே. சாமிநாதையர்
1889	பத்துப்பாட்டு	உ. வே. சாமிநாதையர்
1892	சிலப்பதிகாரம்	உ. வே. சாமிநாதையர்
1894	புறநானூறு	உ. வே. சாமிநாதையர்
1898	மணிமேகலை	உ. வே. சாமிநாதையர்
1903	ஐங்குறுநூறு	உ. வே. சாமிநாதையர்
1915	நற்றிணை	பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயர்
1937	குறுந்தொகை	உ. வே. சாமிநாதையர்

ஏறத்தாழ ஐம்பது ஆண்டுக் காலத்தில் செவ்வியல் தொகுதி முழுவதும் அச்சேறியது என்பதை இவ்வட்டவணை காட்டுகிறது. இது தனியொருவரின் சாதனை அன்று; இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் வாழ்ந்த பல புலவர்களின் கூட்டு முயற்சி.[8,12]

13. சங்க இலக்கியமும் புதிய வரலாற்றுணர்வும்

அச்சில் வந்த சங்க இலக்கியம் வாசகர்களுக்கு ஒரு புதிய தமிழ்ப் பழமையை அறிமுகப்படுத்தியது. அகம், புறம் என்னும் பாகுபாடு, ஐந்திணை நிலப்பகுப்பு, காதலையும் வீரத்தையும் கொடையையும் பாடும் பெரும்பாலும் சமயச் சார்பற்ற பாடல்கள் ஆகியவை, அதுவரை பெருவழக்கில் இருந்த பக்தி, புராண இலக்கியங்களிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்ட ஓர் இலக்கிய உலகைக் காட்டின.[1,11]

இப்பாடல்களில் வரும் மன்னர்கள், குறுநில வள்ளல்கள், புலவர்கள், துறைமுகங்கள், வணிகம் பற்றிய குறிப்புகள் வரலாற்றுச் சான்றுகளாகப் படிக்கப்பட்டன. பண்டைத் தமிழகத்தின் சமூக, அரசியல் வரலாற்றை இப்பாடல்களின் அடிப்படையில் எழுதும் முயற்சிகள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே தோன்றின.[1,9]

சமஸ்கிருத மரபின் தாக்கம் குறைவாக உள்ள, சாதிப் படிநிலை இறுகாத, கல்வியும் கவிதையும் பலருக்கும் உரியதாயிருந்த ஒரு பொற்காலமாகச் சங்க காலம் கற்பனை செய்யப்பட்டது. இக்கற்பனை வரலாற்று உண்மையோடு எவ்வளவு பொருந்துகிறது என்பது தனி வினா; ஆனால் ஓர் அரசியல், பண்பாட்டு வளமாக அது பெரும் ஆற்றலுடன் செயல்பட்டது.[4,9]

ஏ. கே. ராமானுஜன் போன்றோரின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகள் பின்னர் இக்கவிதைகளை உலக வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தின. சங்கக் கவிதையின் நுட்பமான உள்ளுறை, இறைச்சி, குறியீட்டு அமைப்பு ஆகியவற்றை அவை எடுத்துக்காட்டின.[11]

14. தமிழ்த்தாயும் மொழிப்பற்றும்

1891இல் வெளிவந்த பெ. சுந்தரம் பிள்ளையின் மனோன்மணீயம் நாடகத்தின் தமிழ்த்தெய்வ வணக்கப் பாடல், தமிழை என்றும் இளமை குன்றாத தெய்வமாகப் போற்றுகிறது. இப்பாடலே பின்னர் தமிழ்நாடு அரசின் தமிழ்த்தாய் வாழ்த்தாக ஏற்கப்பட்டது. சுமதி ராமசாமி தம் ஆய்வின் தொடக்கப் புள்ளியாக இவ்வாண்டையே கொள்கிறார்.[4]

தமிழ் மொழி தாயாகவும் தெய்வமாகவும் உருவகிக்கப்பட்டபோது, மொழிக்கு இழைக்கப்படும் தீங்கு தாய்க்கு இழைக்கப்படும் தீங்காக உணரப்பட்டது. சமயப் பற்று, தேசப் பற்று ஆகியவற்றுக்கு இணையான ஓர் உணர்வாகத் தமிழ்ப்பற்று வளர்ந்தது. பல்வேறு சமய, சாதி, அரசியல் பின்னணியினர் இப்பற்றை வெவ்வேறு வகையில் வெளிப்படுத்தினர் என்பதை ராமசாமி வகைப்படுத்திக் காட்டுகிறார்.[4]

அச்சில் வந்த செவ்வியல் நூல்களே இப்பற்றுக்கு உறுதியான அடித்தளம் தந்தன. தமிழின் தொன்மையும் வளமையும் வெறும் நம்பிக்கையாக அன்றி, கையில் எடுத்துப் படிக்கக்கூடிய நூல்களாக வாசகர் முன் நின்றன. 1901இல் மதுரையில் நிறுவப்பட்ட தமிழ்ச் சங்கம் போன்ற அமைப்புகளும் தமிழ் இதழ்களும் இவ்வுணர்வைப் பரப்பின.[9]

15. தனித்தமிழ் இயக்கமும் திராவிட அரசியலும்

மறைமலையடிகள் (1876-1950) 1916இல் தொடங்கிய தனித்தமிழ் இயக்கம், தமிழிலிருந்து வடசொற்களை நீக்கி எழுத வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியது. வடமொழிக் கலப்பற்ற சங்க இலக்கிய மொழியே இவ்வியக்கத்துக்கு முன்மாதிரியாகவும் சான்றாகவும் அமைந்தது.[4,9]

அதே காலகட்டத்தில் உருவான பிராமணரல்லாதார் இயக்கம், அரசுப் பணிகளிலும் கல்வியிலும் நிலவிய ஏற்றத்தாழ்வை எதிர்த்தது. 1916இல் தோன்றிய நீதிக்கட்சியின் அரசியலை யூஜின் இர்ஷிக் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். திராவிட மொழிக்குடும்பக் கருத்தும் சங்க காலப் பொற்காலக் கற்பனையும் இவ்வரசியலுக்குப் பண்பாட்டு நியாயத்தை வழங்கின.[10]

தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்கும் திராவிடத் தேசியத்துக்கும் இடையிலான உறவை கே. நம்பி ஆரூரன் தம் நூலில் விளக்குகிறார். இலக்கியப் பதிப்பு, தமிழ்ச் சங்கங்கள், தனித்தமிழ் இயக்கம், இந்தித் திணிப்பு எதிர்ப்பு ஆகியவை ஒன்றோடொன்று பின்னிப்பிணைந்து வளர்ந்தன என்பது அவரது ஆய்வின் சாரம்.[9]

இங்கு ஒரு முரண் உண்டு. சங்க நூல்களைப் பதிப்பித்தோரில் பலர் பிராமணர்களும் சைவ வேளாளர்களும் ஆவர்; ஆனால் அந்நூல்கள் பிராமணிய எதிர்ப்பு அரசியலுக்கு ஆதாரமாயின. நூல்கள் அச்சில் வந்த பின், அவற்றின் பொருள் பதிப்பாசிரியர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கவில்லை என்பதையே இது காட்டுகிறது.[2,4]

16. வாசகர்கள், கல்வி நிறுவனங்கள், பாடத்திட்டம்

அச்சில் வந்த செவ்வியல் நூல்களின் முதல் வாசகர்கள் புலவர்களும் தமிழாசிரியர்களும் மாணவர்களும் ஆவர். பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பாடத்திட்டங்களில் இந்நூல்கள் இடம்பெற்றபோது, அவற்றுக்கு ஒரு நிலையான வாசகர் வட்டம் உருவானது. பாடநூல் தேவையே பல பதிப்புகளுக்குப் பொருளாதார ஆதாரமாகவும் அமைந்தது.[2,8]

மௌனமாகத் தனித்து வாசித்தல் என்னும் புதிய வாசிப்பு முறை, பலர் கூடிக் கேட்கும் பழைய அரங்கேற்ற மரபிலிருந்து வேறுபட்டது. நாவல் வாசிக்கும் நடுத்தர

வர்க்கமும், அவர்களுள் பெண் வாசகர்களும் உருவான இக்காலத்தில், செவ்வியல் நூல்களும் உரைநடை விளக்கங்கள், சுருக்கங்கள், கட்டுரைகள் வழியாகப் பரவலான வாசகர்களைச் சென்றடைந்தன.[2]

இலக்கிய வரலாறு எழுதும் முயற்சிகளும் இக்காலத்தில் தொடங்கின. மிஷனரி அறிஞர்களும் காலனிய அலுவலர்களும் எழுதிய தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக் குறிப்புகளைத் தமிழ் அறிஞர்கள் மறுத்தும் திருத்தியும் எழுதினர். செவ்வியல் நூல்களின் காலம், வரிசை பற்றிய விவாதங்கள் இதன் மையமாக இருந்தன.[8]

17. காலவரிசை

இவ்வாய்வில் பேசப்பட்ட முக்கிய நிகழ்வுகள் அட்டவணை 2இல் காலவரிசைப்படி தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.[2,4,6]

அட்டவணை 2 : தமிழ் அச்சு, பதிப்பு, மொழி இயக்க வரலாற்றின் முக்கிய மைல்கற்கள்

ஆண்டு	நிகழ்வு	முக்கியத்துவம்
1577	தமிழில் முதல் அச்சு நூல்	இந்திய மொழிகளில் முதல் அச்சு
1812	புனித ஜார்ஜ் கோட்டைக் கல்லூரி	ஆங்கிலேய, இந்தியப் புலமைச் சந்திப்பு
1816	எல்லிஸின் திராவிடச் சான்று	தென்னிந்திய மொழிகளின் தனிக் குடும்பம்
1835	அச்சுக் கட்டுப்பாடுகள் தளர்வு	இந்தியர் நடத்தும் அச்சகங்களின் பெருக்கம்
1856	கால்டுவெல்லின் ஒப்பிலக்கணம்	திராவிடம்' என்னும் கருத்தின் பரவல்
1887	கலித்தொகை, சீவகசிந்தாமணி பதிப்புகள்	செவ்வியல் பதிப்புக் காலத்தின் தொடக்கம்
1891	மனோன்மணீயம்	தமிழ்த்தெய்வ வணக்கம்
1901	மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்	தமிழ் ஆய்வுக்கான நிறுவன அடித்தளம்
1916	தனித்தமிழ் இயக்கம்; நீதிக்கட்சி	மொழித் தூய்மையும் பிராமணரல்லாதார் அரசியலும்
2004	தமிழ் செம்மொழி அறிவிப்பு	செவ்வியல் தகுதிக்கு அரசு ஏற்பு

18. விமர்சனமும் வரம்புகளும்

'மீட்டுருவாக்கம்' அல்லது 'கண்டுபிடிப்பு' என்ற கதையாடல் அண்மைக்கால ஆய்வுகளில் மறுபரிசீலனைக்கு உள்ளாகியுள்ளது. சங்க நூல்கள் முற்றிலும் மறக்கப்பட்டிருக்கவில்லை என்றும், சமண மடங்களிலும் சில புலவர் குடும்பங்களிலும் அவை பயிலப்பட்டு வந்தன என்றும், மெக்கன்சி தொகுப்புகள், கோட்டைக் கல்லூரி ஆவணங்கள், மிஷனரி பதிவுகள் ஆகியவை இதனைக் காட்டுகின்றன என்றும் வி. ராஜேஷ் வாதிடுகிறார்.[8]

பதிப்பாசிரியர்கள் தம்மைப் பற்றித் தாமே முன்வைத்த சுய சித்திரத்தை, குறிப்பாக நடுத்தர வர்க்க ஆண் அறிஞர்களின் தனிமனிதக் கதையாடல்களை, வரலாற்றாசிரியர்கள் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது என்பது அவரது எச்சரிக்கை. 'தமிழ் மறுமலர்ச்சி' என்ற சொல்லாடலே விமர்சன நோக்கில் அணுகப்பட வேண்டும் என்கிறார் அவர்.[8]

மற்றொரு வரம்பு, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியத்தின் புறக்கணிப்பு. செவ்வியல் நூல்கள் மையத்துக்கு வந்தபோது, அதே நூற்றாண்டில் செழித்திருந்த புராணங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், தனிப்பாடல்கள் ஆகியவை தரம் தாழ்ந்தவையாக ஒதுக்கப்பட்டன. ஒரு முழு நூற்றாண்டின் இலக்கிய உற்பத்தி எவ்வாறு புறக்கணிக்கப்பட்டது என்பதை எபெலிங் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.[7]

நாட்டார் வழக்காறுகளின் நிலையும் இத்தகையதே. நாட்டுப்புறக் கதைகளும் பாடல்களும் ஒருபுறம் மண்ணின் பண்பாட்டுச் சின்னமாகப் போற்றப்பட்டாலும், மறுபுறம் பின்தங்கிய நிலையின் அடையாளமாகவும் பார்க்கப்பட்டன; தேசிய

அடையாளத்தின் ஊர்தியாகச் செவ்வியல் நூல்களே முன்னிறுத்தப்பட்டன என்று பிளாக்பர்ன் காட்டுகிறார்.[5]

சமூக வரம்புகளும் இருந்தன. பதிப்பாசிரியர்களும் தொடக்ககால வாசகர்களும் பெரும்பாலும் உயர்சாதி ஆண்களே. பெண்களும் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தினரும் இப்புலமை வட்டத்தில் மிகக் குறைவாகவே இடம்பெற்றனர். சங்க காலத்தைப் பொற்காலமாகக் காட்டும் போக்கு, அப்பாடல்களிலேயே காணப்படும் சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளை மறைக்கவும் கூடும்.[4,9] ஆயினும், ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும்போது, தமிழ்ச் சமூகத்தின் அறிவுசார் தன்னம்பிக்கைக்கு இப்பதிப்புகள் அளித்த பங்களிப்பு மறுக்க முடியாதது.[1,2]

19. சமகாலப் பொருத்தம்

2004இல் இந்திய அரசு தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவித்தது. ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன் அச்சில் வந்த செவ்வியல் நூல்களே இவ்வறிவிப்புக்கு அடிப்படைச் சான்றுகளாக அமைந்தன. செம்மொழி ஆய்வுக்கான நிறுவனங்கள் இன்று இந்நூல்களின் செம்பதிப்புகள், மொழிபெயர்ப்புகள், சொல்லடைவுகள் ஆகியவற்றை உருவாக்கி வருகின்றன.

எண்ணிம யுகத்தில் பதிப்புப் பணி புதிய வடிவம் பெற்றுள்ளது. சுவடிகளை எண்ணிமப்படுத்துதல், பழைய அச்சு நூல்களை இணையத்தில் வழங்குதல், தேடக்கூடிய மின்னூல் தொகுப்புகளை உருவாக்குதல் ஆகியவை, ஓலையிலிருந்து அச்சுக்கு நிகழ்ந்த மாற்றத்துக்கு இணையான இன்னொரு ஊடக மாற்றமாகும். அச்சு நூல்களே இன்று அழிவின் விளிம்பில் உள்ள ஆவணங்களாக மாறியிருப்பது ஒரு வரலாற்று முரண்.[2]

சாமிநாதையரும் தாமோதரம் பிள்ளையும் எதிர்கொண்ட வினாக்கள் இன்றும் பொருத்தமுடையவை. எந்தப் பாடத்தை ஏற்பது, பாட வேறுபாடுகளை எவ்வாறு பதிவுசெய்வது, பொது வாசகருக்கும் ஆய்வாளருக்கும் ஒருசேரப் பயன்படும் பதிப்பை எவ்வாறு உருவாக்குவது என்பன எண்ணிமப் பதிப்புக்கும் அடிப்படை வினாக்களே.[12]

மொழி அடையாளம் குறித்த சமகால விவாதங்களிலும் இவ்வரலாறு பயன்படுகிறது. மொழிப்பற்று ஆக்கபூர்வமான பண்பாட்டு ஆற்றலாகவும், சில வேளைகளில் பிறரை விலக்கும் கருவியாகவும் செயல்படக்கூடும் என்பதை இவ்வரலாறு நினைவூட்டுகிறது.[4] பழைய நூல்களைப் பெருமிதத்தோடு மட்டுமன்றி விமர்சன நோக்கோடும் வாசிப்பதே இன்றைய தேவை.

20. முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்கள் அச்சுக்கு வந்த நிகழ்வு வெறும் நூற்பதிப்பு நிகழ்வு அன்று; அது நவீனத் தமிழ் அடையாளத்தின் உருவாக்கத்தில் ஓர் அடிப்படை ஆற்றலாகச் செயல்பட்டது. தமிழின் தொன்மையையும் தனித்தன்மையையும் கையில் எடுத்துப் படிக்கக்கூடிய சான்றுகளாக மாற்றியதே இப்பதிப்புகளின் நிலையான சாதனை.

இவ்வாய்வின் மூன்று வினாக்களுக்கும் சுருக்கமான விடைகளை இவ்வாறு கூறலாம். மிஷனரி அச்சகங்கள், காலனியக் கல்வி நிறுவனங்கள், மடங்களின் மரபுவழிப் புலமை ஆகிய மூன்றும் இணைந்த சூழலே பதிப்புகளுக்கு வழிவகுத்தது. சுவடி தேடல், பாட ஒப்பீடு, விரிவான துணைக்கருவிகள் ஆகியவற்றைக் கொண்ட ஒரு முறையியலைப் பதிப்பாசிரியர்கள் உருவாக்கினர்; பொருளாதார இடர்களையும் சுவடிகளின் அழிவையும் எதிர்கொண்டனர். அச்சில் வந்த நூல்கள் தமிழ்த்தாய் வழிபாடு, தனித்தமிழ் இயக்கம், திராவிட அரசியல் ஆகியவற்றுக்குப் பண்பாட்டு வளமாயின; அதே வேளையில் அவை சில இலக்கிய வகைகளையும் சமூகப் பிரிவினரையும் விளிம்புக்குத் தள்ளின.

எதிர்கால ஆய்வுக்குப் பல வழிகள் உள்ளன. அதிகம் அறியப்படாத பதிப்பாசிரியர்களின் பங்களிப்பு, பதிப்புரைகளின் நுண்ணாய்வு, இலங்கைக்கும் தமிழகத்துக்கும் இடையிலான புலமைப் பரிமாற்றம், பிற இந்திய மொழிகளின்

செவ்வியல் பதிப்பு வரலாறுகளுடன் ஒப்பீடு, எண்ணிமப் பதிப்பியலின் சிக்கல்கள் ஆகியவை அவற்றுள் முக்கியமானவை.

நாவலர், தாமோதரம் பிள்ளை, சாமிநாதையர் போன்றோரின் தொலைநோக்கும் உழைப்பும் உருவாக்கிய இம்மரபை, எண்ணிம யுகத்திலும் புதிய வடிவங்களில் தொடர்வது நம் கூட்டுப் பொறுப்பாகும். இம்முயற்சிகளின் சாதனைகளையும் வரம்புகளையும் ஒருசேர உணரும் விமர்சனபூர்வமான வாசிப்பே இன்றைய தேவை.

ಆಕರ ಗ್ರಂಥಗಳು

1. Zvelebil, Kamil V. *The Smile of Murugan: On Tamil Literature of South India*. Leiden: E. J. Brill, 1973.
2. Venkatachalapathy, A. R. *The Province of the Book: Scholars, Scribes, and Scribblers in Colonial Tamilnadu*. Ranikhet: Permanent Black, 2012.
3. Anderson, Benedict. *Imagined Communities: Reflections on the Origin and Spread of Nationalism*. London: Verso, 1983.
4. Ramaswamy, Sumathi. *Passions of the Tongue: Language Devotion in Tamil India, 1891–1970*. Berkeley: University of California Press, 1997.
5. Blackburn, Stuart. *Print, Folklore, and Nationalism in Colonial South India*. Delhi: Permanent Black, 2003.
6. Trautmann, Thomas R. *Languages and Nations: The Dravidian Proof in Colonial Madras*. Berkeley: University of California Press, 2006.
7. Ebeling, Sascha. *Colonizing the Realm of Words: The Transformation of Tamil Literature in Nineteenth-Century South India*. Albany: State University of New York Press, 2010.
8. Rajesh, V. *Manuscripts, Memory and History: Classical Tamil Literature in Colonial India*. New Delhi: Foundation Books, 2014.
9. Nambi Arooran, K. *Tamil Renaissance and Dravidian Nationalism, 1905–1944*. Madurai: Koodal Publishers, 1980.
10. Irschick, Eugene F. *Politics and Social Conflict in South India: The Non-Brahman Movement and Tamil Separatism, 1916–1929*. Berkeley: University of California Press, 1969.
11. Ramanujan, A. K. *Poems of Love and War: From the Eight Anthologies and the Ten Long Poems of Classical Tamil*. New York: Columbia University Press, 1985.
12. Zvelebil, Kamil V. *Companion Studies to the History of Tamil Literature*. Leiden: E. J. Brill, 1992.